

Сега, като говоря за слънчеситѣ петна, това не значи, че вие непременно трѣбва да ми вѣрвате. За мене това е фактъ, това е научно обяснение. Съ тия петна главно ученитѣ хора се предупреждаватъ. По тия петна се опредѣля не само живота на хората, изобщо, но по-тѣхъ може да се познае, кои народи грѣшатъ най-много. Голѣмитѣ грѣхове на българитѣ, на французитѣ, на англичанитѣ, на италиянциитѣ, на всички народи, изобщо, се отбелязватъ на слънцето. Нѣма нищо скрито-покрито по лицето на земята. Ще кажете, че това сж детински работи. Тѣ сж толкова детински, колкото могатъ да се нарекатъ детински разнитѣ теории за устройството на земята. Споредъ едни учени, земята е създадена отъ каша. Споредъ други — вътрешността на земята представя огнена, нагорещена маса, а отвънъ е студена, твърда. Споредъ трети, въ вътрешността на земята имало една твърда топка, а между нея и външността, т. е. кората на земята, имало празно пространство, около две хиляди километра, въ което пространство тази твърда топка се въртѣла. При това, цѣлата земя се върти отлѣво къмъ десно, а тази топка — въ обратна посока, отдѣсно къмъ лѣво. На коя отъ тѣзи теории трѣбва да вѣрва човѣкъ? Казвамъ: всички тия нѣща сж въроятни; и огънь има въ земята, и твърда топка има вътре, и празно пространство има.

Като проследимъ всички тия теории, най-после ние дохождаме до положението на единъ отъ турскитѣ султани, при когото дошълъ единъ отъ голѣмитѣ шутове да го забавлява. Султанътъ му казалъ: Хайде, кажи ми една голѣма лъжа. Той започналъ: Единъ день баща ми отскубна единъ косъмъ отъ брадата си и го постави за мостъ на Дунава. Презъ този мостъ минаха всички московски войници. — Ола-билирь! — Единъ день майка ми насади едно паче яйце и отъ него излѣзе една камила. — Ола-билирь! Шутътъ разказвалъ една, втора приказка, султанътъ все изказвалъ удобрение, намиралъ, че всичко това било възможно. Чуди се той, каква лъжа да му каже. Пакъ започналъ: Единъ день твоятъ баща взе на заемъ отъ баща ми единъ голѣмъ купъ съ злато, и съ тия пари отвори война на руситѣ. Въ този моментъ вратата се отворила и четирма хамали внесли въ стаята единъ голѣмъ празенъ купъ. — Ето, този е купътъ, съ който баща ми даде на заемъ пари на стария султанъ. Тогава той бѣше пълненъ съ злато. — Не, това е невъзможно! — извикалъ султанътъ.